

Ano ang Katotohanan? - Bilang Apat

Huwag magulumihanan ang inyong puso

Jeff Pippenger

2023-09-09

Sa pasimula ng kasaysayang Millerita noong 1798, ang pangitain sa Ilog Ulai sa aklat ni Daniel ay inalisan ng selyo, na nagbunga ng paglago ng kaalaman na sumubok at naglantad ng dalawang uri ng mga sumasamba. Ang pangitaing Ulai ay kumakatawan sa panloob na mensahe para sa bayan ng Diyos na kinakatawan ng pitong iglesya sa Pahayag kabanata dalawa at tatlo. Sa katapusan ng propetikong kasaysayang nagsimula noong 1798, sa pagpupulong-kampo sa Exeter mula Agosto 12-17, 1844, ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay inalisan ng selyo nang inalis ng Leon mula sa lipi ni Juda ang Kanyang kamay mula sa isang nakatagong katotohanan, na nagbunga ng paglago ng kaalaman na sumubok at naglantad ng dalawang uri ng mga sumasamba.

Noong 1989, nang, gaya ng inilarawan sa Daniel labing-isa, talatang apatnapu, ang mga bansang kumakatawan sa dating Unyong Sobyet ay tinangay ng kapapahan at ng Estados Unidos, naalisan ng selyo ang pangitain tungkol sa Ilog Hiddekel sa aklat ni Daniel, na nagbunga ng paglago ng kaalaman na sumubok at naghayag ng dalawang uri ng mga mananamba. Ang pangitaing Hiddekel ay kumakatawan sa panlabas na mensahe ng mga kaaway ng bayan ng Diyos, gaya ng kinakatawan ng pitong selyo sa aklat ng Apocalipsis. Sa katapusan ng kasaysayang propetiko na nagsimula noong 1989, simula sa huling dalawang linggo ng Hulyo 2023, sinimulan ng Leon ng lipi ni Juda ang proseso ng pag-aalis ng selyo sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa pamamagitan ng pag-alis ng Kanyang kamay mula sa isang nakatagong katotohanan, na nagbunga ng paglago ng kaalaman na sumubok at sa kahuli-hulihan ay maghahayag ng dalawang uri ng mga mananamba sa bayan ng Diyos.

Sa unang talata ng ika-labing-apat na kabanata ng Juan, hinihikayat ni Cristo ang mga alagad na huwag magulumihanan ang kanilang mga puso.

Huwag magulumihanan ang inyong puso: sumampalataya kayo sa Diyos, sumampalataya rin naman kayo sa akin. Juan 14:1.

Sa loob ng ilang oras ay inaresto si Kristo, at di naglaon ay ipinako Siya sa krus, inilibing, at muling nabuhay. Pagkaraang umakyat Siya sa Ama, nagbalik Siya sa Kaniyang mga alagad.

At samantalang sila'y nagsasalita nang gayon, si Jesus mismo ay tumayo sa gitna nila at sinabi sa kanila, Kapayapaan ang sumainyo. Ngunit sila'y lubhang natakot at nangilabot, at inakala nilang nakakita sila ng isang espiritu. At sinabi niya sa kanila, Bakit kayo nababagabag? at bakit nagsisibangon ang mga pag-iisip sa inyong mga puso? Lucas 24:36-38.

Ang unang pagkabigo sa isang linya ng reporma ay nagaganap kapag nalilimutan ng bayan ng Diyos ang dati nang inihayag na katotohanan. Nakalimutan ng mga alagad ang sinabi sa kanila ni Jesus wala pang isang linggo bago mahayag ang kanilang takot at pagkabigo sa krisis ng krus. Ang unang pagkabigo ay sinusundan ng isang panahon ng paghihintay, na sa talinghaga ng sampung

dalaga ay inilarawan sa pagkaantala ng Kasintahang Lalaki. Hayagang sinabi ni Jesus sa mga alagad na Siya'y paroroon sa Kanyang Ama, ngunit babalik Siya. Ang paunang kaalamang ibinigay Niya sa mga alagad ay hindi nakapagpigil na madaig sila ng krisis. Sa konteksto ng talinghaga ng sampung dalaga, ang isang krisis ay kalagayang nahahayag ang karakter, ngunit kailanman ay hindi nalilinig. Pinili at itinalaga ni Jesus ang mga alagad, at sinabi Niya sa kanila ang mismong katotohanang iyon bago ang krisis.

Hindi ninyo ako pinili, kundi ako ang pumili sa inyo, at itinalaga ko kayo, upang kayo'y pumaroon at magbunga, at upang ang inyong bunga ay manatili: upang anuman ang hingin ninyo sa Ama sa aking pangalan ay ipagkaloob niya sa inyo. Juan 15:16.

Gayunman, bagama't sila'y hinirang, hindi iyon nakapigil sa kanila na madaig ng krisis.

Ang pagkatao ay nahahayag sa panahon ng krisis. Nang ipinahayag ng isang taimtim na tinig sa hatinggabi, "Narito, dumarating ang kasintahang lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya," ang mga dalagang natutulog ay nagising mula sa kanilang idlip, at nahayag kung sino ang naghanda para sa pangyayaring iyon. Kapwa panig ay nabigla, ngunit ang isa ay nakahanda sa kagipitan, at ang isa nama'y nasumpungang walang paghahanda. Ang pagkatao ay nahahayag sa pamamagitan ng mga pangyayari. Ang mga kagipitan ang naglalantad ng tunay na tibay ng pagkatao. Ang biglaang at di-inaasahang kapahamakan, pagdadalamhati dahil sa pagpanaw, o krisis, ang hindi inaasahang karamdaman o matinding pighati— anumang naglalagay sa kaluluwa sa harap-harapan ng kamatayan—ay maglalantad ng tunay na kaibuturan ng pagkatao. Mahahayag kung mayroon o wala mang tunay na pananampalataya sa mga pangako ng salita ng Diyos. Mahahayag kung ang kaluluwa ay itinataguyod ng biyaya, kung may langis sa sisidlan kasama ng lampara.

Dumarating sa lahat ang mga panahon ng pagsubok. Paano natin inihaharap ang ating sarili sa ilalim ng pagsubok at pagpapatunay ng Diyos? Nauupos ba ang ating mga lampara, o patuloy pa ba nating pinananatiling nagniningas ang mga ito? Tayo ba'y nakahanda sa bawat kagipitan sa pamamagitan ng ating ugnayan sa Kanya na puspos ng biyaya at katotohanan? Ang limang marurunong na dalaga ay hindi maipagkaloob ang kanilang karakter sa limang mangmang na dalaga. Ang karakter ay dapat nating hubugin bilang mga indibidwal. Review and Herald, 17 Oktubre 1895.

Ang Pahayag ni Jesucristo na tinukoy sa mga unang talata ng aklat ng Pahayag ay ang pangwakas na mensahe ng babala sa Iglesia at, pagkaraan, sa sanlibutan. Kaagad bago ang pagsasara ng panahon ng probasyon, ang pahayag na iyon ay inaalisan ng selyo ng Leon mula sa lipi ni Juda, na tinukoy sa ikalimang kabanata ng Pahayag bilang ang tanging karapat-dapat na magbukas ng aklat na tinatakan.

At isa sa mga matatanda ay nagsabi sa akin, Huwag kang tumangis: narito, ang Leon ng lipi ni Juda, ang Ugat ni David, ay nanaig upang buksan ang aklat, at upang kalagin ang pitong tatak nito. Apocalipsis 5:5.

Ang Leon ng lipi ni Juda ay Siya rin ang "ugat ni David," at Siya rin ang "anak ni David," at Siya rin ang Panginoon ni David. Ang ugnayang kinakatawan ng Leon ng lipi ni Juda ay nagsasaad na,

kapag ang Leon ng lipi ni Juda ay tinatatakan o inaalisan ng tatak ang isang katotohanan, ginagawa Niya ito sa pamamagitan ng paglalapat ng prinsipyo ng unang pagbanggit, na kinikilala ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito, gaya ng kinakatawan ni Jesus bilang ang "ugat ni David." Kapag ang isang katotohanan ay inaalisan ng tatak sa 'isang' panahon ng wakas, sinisimulan ang isang proseso ng paglilinis, gaya ng kinakatawan sa Daniel labindalawa.

Ang Leon mula sa lipi ng Juda ang nagbukas ng mga selyo ng aklat at nagbigay kay Juan ng pahayag tungkol sa mga dapat maganap sa mga huling araw na ito. Si Daniel ay tumindig sa kaniyang itinalagang bahagi upang magbigay ng kaniyang patotoo, na tinatakan hanggang sa panahon ng wakas, kung kailan ang mensahe ng unang anghel ay dapat ipahayag sa ating sanlibutan. Ang mga bagay na ito ay may sukdulang kahalagahan sa mga huling araw na ito, ngunit samantalang "marami ang dadalisayin, gagawing maputi, at susubukin," "ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at walang sinuman sa masasama ang makauunawa." Manuscript Releases, tomo 18, 14, 15.

Ang gawain ni Jesus bilang ang Leon ng lipi ni Juda ay may walang-hanggang kahalagahan, ngunit "walang sinuman" sa "masasama ay makauunawa" sa kanyang gawain o sa mensaheng natanggalan ng tatak.

At sinabi niya, Humayo ka, Daniel: sapagkat ang mga salita ay nakapinid at tinatakan hanggang sa panahon ng kawakasan. Marami ang dadalisayin, paputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at walang sinuman sa mga masasama ang makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa. Daniel 12:9, 10.

Ang proseso ng pagsubok ay kinakatawan ng tatlong hakbang: "dinalisay, pinaputi, at sinubok." Ang tatlong hakbang na ito ay kumakatawan sa tatlong hakbang ng "walang hanggang Ebanghelyo," na sa mensahe ng unang anghel ay inilalarawan bilang matakot sa Diyos (dinalisay), ibigay sa Kanya ang kaluwalhatian (pinaputi), sapagkat dumating na ang oras ng Kanyang paghatol (sinubok). Ang tatlong hakbang na iyon ang "katotohanan," gaya ng kinakatawan ng unang titik, ikalabintatlong titik, at huling titik ng alpabetong Hebreo, at kapag ang mga titik na iyon ay pinagsama sa gayong pagkakasunod-sunod, nabubuo ang salitang Hebreo na "katotohanan."

Ang tatlong hakbang na iyon ang 'daan,' sapagkat ang daan ng Diyos, ayon kay Asaph sa Awit 77:13, ay nasa santuwaryo kung saan, sa patyo, ang isang makasalanan ay nililinis sa pamamagitan ng pagbububo ng dugo. Ang dugo ay pagkatapos ay dinadala sa Banal na Dako, na kumakatawan sa pagpapabanal, na siyang proseso ng "pagpapaputi."

At sumagot ang isa sa mga matanda, na nagsasabi sa akin, Sino ang mga ito na nararamtan ng mapuputing damit? at saan nagsipanggaling ang mga ito? At sinabi ko sa kaniya, Ginoo, nalalaman mo. At sinabi niya sa akin, Ito ang mga nagsipanggaling sa malaking kapighatian, at nilabhan ang kanilang mga damit, at pinaputi sa dugo ng Cordero. Apocalipsis 7:13, 14.

Ang makasalanganang inaring-ganap at pinabanal ay saka nahahandang "litisin" sa paghuhukom na kinakatawan ng Kabanal-banalang Dako. Si Jesus ang "daan", ang "katotohanan", at ang "buhay". Ang daan ang pasimula, ang katotohanan ang kalagitnaan, at ang buhay ang wakas. Kung tayo'y

dinadalisay ng unang hakbang, tayo ay nasa daan, na siyang landas ng mga inaring-ganap.

Nguni't ang landas ng mga matuwid ay gaya ng maningning na liwanag, na lumiliwanag nang higit at higit hanggang sa ganap na araw. Kawikaan 4:18.

Ang ikalawang hakbang ay ang pagpapamalas ng katuwiran na isinasakatuparan sa pamamagitan ng Kanyang katotohanan, sapagkat ang Kanyang Salita ay katotohanan.

Pakabalanin mo sila sa pamamagitan ng Iyong katotohanan: ang Iyong salita ay katotohanan. Juan 17:17.

Ang mga inaaring-ganap ay kinakatawan ng unang hakbang; ang mga pinabanal ay kinakatawan ng ikalawang hakbang. Ang unang dalawang hakbang ay naghahanda sa mga inaaring-ganap at pinabanal upang pumasok sa paghuhukom at tumanggap ng buhay na walang hanggan. Si Jesus ang daan, ang katotohanan, at ang buhay.

Ang katuwirang nasa loob ay pinatutunayan ng katuwirang nasa labas. Ang sinumang matuwid sa kalooban ay hindi matigas ang puso ni walang malasakit, kundi araw-araw ay lumalago sa wangis ni Cristo, mula sa lakas tungo sa lakas. Ang sinumang pinababanal ng katotohanan ay magiging mapagpigil sa sarili at susunod sa mga yapak ni Cristo hanggang sa ang biyaya ay mawala sa kaluwalhatian. Ang katuwirang sa pamamagitan nito tayo ay pinapawalang-sala ay ibinibilang; ang katuwirang sa pamamagitan nito tayo ay pinababanal ay ipinagkakaloob. Ang una ay ang ating karapatan sa langit, ang ikalawa ay ang ating kaangkupan para sa langit. Review and Herald, Hunyo 4, 1895.

Ang ika-labing-apat hanggang ika-labing-pitong kabanata ng Ebanghelyo ayon kay Juan ay paulit-ulit na tumatalakay sa mga usapin hinggil sa magiging tugon ng mga alagad kapag iiwan sila ni Cristo upang pumunta sa Kaniyang Ama. Ipinangako Niyang Siya'y babalik, at nauunawaan Niya (bagaman hindi nauunawaan ng mga alagad) na ang nalalapit na krisis ay magdudulot ng malalim na pagkadismaya. Nakahabi sa apat na kabanatang ito ang pagkakakilanlan at pagpapakahulugan sa Espiritu Santo bilang ang "Tagapag-aliw." Ang Espiritu Santo ay kinilala nang apat na ulit bilang "Tagapag-aliw" sa Ebanghelyo ayon kay Juan, at isang beses sa Unang Juan, ngunit doon ang salitang iyon ay isinalin bilang "tagapagtanggol." Wala na ang salitang ito saanman pa sa Bagong Tipan.

May salitang Hebreo sa Lumang Tipan na isinalin bilang "tagapag-aliw" sa Ecclesiastes kabanata apat, talata isa, at sa Panaghoy kabanata isa, mga talatang siyam at labing-anim. Ipinakikita ng tatlong sangguniang iyon na ang mga mang-aapi ay umapi sa bayan ng Diyos, at wala silang tagapag-aliw upang umagapay sa kanila sa kapighatian at pagkadismayang kinasasadlakan nila.

Ang pagtukoy sa Espiritu Santo bilang "Tagapag-aliw" ay matatagpuan sa bahaging kasulatan kung saan sinisikap ni Jesus na ihanda ang mga alagad para sa matinding pagkadismaya na ilang oras na lamang ang layo. Sa ganoong konteksto, binibigyang-diin Niya na kahit sa Kanyang kawalan ay mananatiling naroroon ang Espiritu Santo upang magkaloob sa kanila ng kaaliwan. Sa pagtukoy Niya sa Espiritu Santo sa konteksto ng Tagapag-aliw, itinutukoy ni Jesus ang mga katangian ng gawaing isasakatuparin ng Tagapag-aliw.

Ang mga paulit-ulit na pagbanggit ni Hesus hinggil sa Kaniyang paglisan at pagbabalik ay naglalagay sa mismong paksang iyon sa tuktok ng talaan kaugnay ng pangunahing tema ng sipi.

Juan 14:2-4, 18, 19, 28, 16:5-7, 10, 28, 17:11-13 ay mga talatang tuwirang tumutukoy sa panahong pagkaantala sa talinghaga ng sampung dalaga. Kasama ng mga naunang talata ay ang sumusunod na sipi na, sa pamamagitan ng pag-uulit, ay binibigyang-diin ang panahong pagkaantala, sapagkat “ang Panginoon ay hindi nag-uulit ng mga bagay na walang malaking kabuluhan.”

Kaunti pang panahon, at hindi na ninyo ako makikita; at muli, kaunti pang panahon, at makikita ninyo ako, sapagkat ako’y paroroon sa Ama. Sinabi nga ng ilan sa kanyang mga alagad sa isa’t isa, Ano itong sinasabi niya sa atin, “Kaunti pang panahon, at hindi na ninyo ako makikita; at muli, kaunti pang panahon, at makikita ninyo ako”; at, “Sapagkat ako’y paroroon sa Ama”? Kaya’t sinabi nila, Ano itong sinasabi niya, “Kaunti pang panahon”? Hindi namin mawari ang kanyang sinasabi. Ngayon, nalalaman ni Jesus na ibig nila siyang tanungin, at sinabi niya sa kanila, Nagtatanungan ba kayo sa isa’t isa tungkol sa sinabi ko, “Kaunti pang panahon, at hindi na ninyo ako makikita; at muli, kaunti pang panahon, at makikita ninyo ako”? Katotohanang, katotohanang sinasabi ko sa inyo, na kayo’y iiyak at magluluksa, ngunit ang sanlibutan ay magagalak; kayo’y mamamanglaw, ngunit ang inyong dalamhati ay magiging kagalakan. Ang babae, kapag siya’y nagdaramdam sa panganganak, ay may dalamhati, sapagkat dumating na ang kanyang oras; ngunit pagkasiya’y nakapanganak na, hindi na niya naaalaala ang kapighatian, dahil sa kagalakan na may isang tao na ipinanganak sa sanlibutan. At ngayon, kayo’y may dalamhati; ngunit muli ko kayong makikita, at magagalak ang inyong puso, at ang inyong kagalakan ay hindi maaagaw ninuman sa inyo. Juan 16:16-22.

Hindi bababa sa dalawampu’t isang talata, mula kabanata labing-apat hanggang kabanata labing-pito, ang tumutukoy sa yugto ng panahon kung kailan kinakailangang maghintay ang mga alagad sa pagbabalik ni Cristo. Ang nasabing yugto ay magsisimula sa kamatayan ni Cristo at magpapatuloy hanggang sa Kanyang pagbabalik mula sa Kanyang Ama. Ang panahong dapat nilang hintayin para sa Kanyang pagbabalik ay sumasagisag sa panahon ng paghihintay sa talinghaga ng sampung dalaga. Gaya ng salaysay ni Lucas tungkol sa mga alagad sa Emaus, ang pagkadismaya sa krus ay propetikong tumitipo sa pasimula ng panahon ng paghihintay na sumusunod sa unang pagkadismaya.

Sa unang bahagi ng unang aklat ng Bibliya, nasusumpungan natin ang salaysay ng paglalang at kinikilala natin ang tatlong Persona ng makalangit na Trio. Sa unang bahagi ng huling aklat ng Bibliya, nasusumpungan natin ang tatlong Persona ng makalangit na Trio. Sa apat na kabanatang ating isinasaalang-alang, nasusumpungan natin ang tatlong Persona ng makalangit na Trio. Ang pagkilala sa katotohanang ito ay nagbibigay-daan sa atin na ilapat ang apat na kabanata ni Juan sa linya ng propesiya ng Henesis kabanata 1 talata 1 hanggang kabanata 2 talata 3, at sa Pahayag kabanata 1, mga talata 1 hanggang 11.

Sa talatang ito, sinabi ni Jesus kay Tomas na kung ang sinuman ay nakakita kay Jesus, nakita na niya ang Ama. Tinutukoy din ng talata na si Cristo ang siyang umaliw sa mga alagad sa pamamagitan ng Kaniyang presensya, subalit pag-alis Niya ay magsusugo Siya ng "isa pang" "Tagapag-aliw." Ang Espiritu Santo ang Tagapag-aliw, ngunit si Cristo rin ang Tagapag-aliw.

Kung ako'y inyong nakilala, nakilala rin sana ninyo ang aking Ama; at buhat ngayon ay kilala ninyo siya, at nakita na ninyo siya. Sinabi sa kaniya ni Felipe, Panginoon, ipakita mo sa amin ang Ama, at sapat na iyon sa amin. Sinabi sa kaniya ni Jesus, Matagal na akong kasama ninyo, at gayon ma'y hindi mo ako nakilala, Felipe? Ang nakakita sa akin ay nakakita na sa Ama; kung gayo'y paanong sinasabi mo, Ipakita mo sa amin ang Ama? Juan 14:7-9.

Si Tomas ay kumakatawan sa mga nasa Adventismo na tumatangging kilalanin ang patotoo hinggil sa ugnayan ng makalangit na tatluhan, sa kabila ng katotohanang malamang na paulit-ulit na nilang nabasa ang mga patotoong nagpapatunay sa katotohanang iyon.

At ako'y dadalangan sa Ama, at siya'y magbibigay sa inyo ng isa pang Mang-aaliw, upang siya'y manatiling kasama ninyo magpakailanman: ang Espiritu ng katotohanan, na hindi matatanggap ng sanlibutan, sapagkat hindi siya nakikita ni nakikilala ng sanlibutan; ngunit nakikilala ninyo siya, sapagkat siya'y tumatahan sa piling ninyo, at sasa inyo. Hindi ko kayo iiwan na mga ulila; paririto ako sa inyo. Kaunti pang panahon, at hindi na ako makikita ng sanlibutan; ngunit makikita ninyo ako, sapagkat ako'y nabubuhay, kayo man ay mabubuhay din. Juan 14:16-19.

Kung nakita natin si Jesus, nakita natin ang Ama. Si Jesus ang "Mang-aaliw" at ang Espiritu Santo ay "isa pang Mang-aaliw." Kung nakita natin si Jesus, nakita natin ang Ama at nakita natin ang Mang-aaliw. Sa limang pagkakataon na ginamit sa Bibliya ang salitang "mang-aaliw," lahat ng ito ay ginamit ng Apostol Juan. Sa ikalimang pagbanggit, isinalin ang salita bilang "tagapagtanggol."

Munting mga anak ko, ang mga bagay na ito ay isinusulat ko sa inyo, upang huwag kayong magkasala. At kung ang sinuman ay magkasala, mayroon tayong Tagapagtanggol sa Ama, si Jesu-Cristo, ang Matuwid. 1 Juan 2:1.

Kung ang sinuman ay magkasala, mayroon tayong Tagapagtanggol, si Jesucristo na siyang Matuwid. Ang tagapagtanggol ay yaong namamagitan sa ngalan ng makasalanan. Tinutukoy ni Pablo ang gawain ni Jesus bilang ating tagapagtanggol.

Sino ang hahatol? Si Cristo ang namatay; oo, higit pa rito, siya'y muling nabuhay, na nasa kanan ng Diyos, at siya rin ang namamagitan para sa atin. Roma 8:34.

Si Jesus ang tagapagtanggol ng mga makasalanan, at kasama rito ang Kanyang pagiging Tagapag-aliw. Sa gayunding kabanata, nauna nang tinukoy ni Pablo na ang Espiritu Santo ay namamagitan din para sa atin.

Gayundin naman, ang Espiritu ay tumutulong sa ating mga kahinaan; sapagkat hindi natin nalalaman kung ano ang dapat nating idalangin ayon sa nararapat; ngunit ang Espiritu mismo ang namamagitan para sa atin na may mga daing na hindi maisasambit. At ang sumasaliksik ng mga puso ay nakaalam kung ano ang kaisipan ng Espiritu, sapagkat siya ang namamagitan para sa mga banal ayon sa kalooban ng Diyos. Roma 8:26, 27.

Si Jesus at ang Espiritu Santo ay kapwa kinikilala bilang Mang-aaliw, at kaya't sila ay kapwa mga tagapagtanggol na namamagitan para sa atin. Ang tatlong Persona ng makalangit na triyo ay pawang kinakatawan sa siping mula kay Juan na ating pinagbubulay-bulayan, at kapag iniugnay

ito sa unang patotoo ng unang aklat ng Bibliya at sa unang patotoo ng huling aklat ng Bibliya, ang liwanag hinggil sa ugnayan at gawain ng tatlong Persona ng Pagka-Diyos ay lalo pang pinatitingkad.

Ang Ama ay hindi mailalarawan sa pamamagitan ng mga bagay na makalupa. Ang Ama ay ang buong kapuspusan ng Pagka-Diyos sa anyong katawan, at hindi nasasaklaw ng paningin ng mga mortal. Ang Anak ay ang buong kapuspusan ng Pagka-Diyos na nahayag. Idinedeklara Siya ng salita ng Diyos na ‘ang tumpak na larawan ng Kanyang pagkatao.’ ‘Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumasampalataya sa Kanya ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.’ Dito ay ipinakikita ang pagka-persona ng Ama.

Ang Mang-aaliw na ipinangakong isusugo ni Cristo pagkaraang Siya’y umakyat sa langit ay ang Espiritu sa ganap na kapuspusan ng Pagka-Diyos, na ibinubunyag ang kapangyarihan ng banal na biyaya sa lahat ng tumatanggap at sumasampalataya kay Cristo bilang personal na Tagapagligtas. May tatlong buhay na persona ang makalangit na tatluhan. Sa pangalan ng tatlong kapangyarihang ito, ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu Santo, ang mga tumatanggap kay Cristo sa buhay na pananampalataya ay binibinyagan, at ang mga kapangyarihang ito ay makikipagtulungan sa mga masunuring sakop ng langit sa kanilang pagsisikap na mamuhay ng bagong buhay kay Cristo.

Ano ang dapat gawin ng makasalanan?—Sumampalataya kay Cristo. Siya ay pag-aari ni Cristo, binili sa pamamagitan ng dugo ng Anak ng Diyos. Sa pamamagitan ng mga pagsubok at pagdurusa ay tinubos ng Tagapagligtas ang mga tao mula sa pagkaalipin ng kasalanan. Kaya, ano ang dapat nating gawin upang maligtas mula sa kasalanan?—Sumampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo bilang Tagapagligtas na nagpapatawad ng kasalanan. Ang nagpapahayag ng kanyang kasalanan at nagpapakumbaba ng puso ay tatanggap ng kapatawaran. Si Jesus ang Tagapagligtas na nagpapatawad ng kasalanan, at Siya rin ang bugtong na Anak ng walang-hanggang Diyos. Ang makasalanang pinatawad ay napagkakasundo sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo, ang ating Tagapagpalaya mula sa kasalanan. Sa pananatili sa landas ng kabanalan, siya ay nasa ilalim ng biyaya ng Diyos. Ipinagkakaloob sa kanya ang ganap na kaligtasan, kagalakan, at kapayapaan, at ang tunay na karunungan mula sa Diyos.

Ang pananampalataya sa dugong nagbabayad-sala ni Jesucristo ay katiyakan ng kapatawaran. Kayang linisin ni Cristo ang lahat ng kasalanan. Ang payak na pananalig sa kapangyarihang iyon araw-araw ay magbibigay sa tao ng matalas na karunungan upang makilala kung ano ang mag-iingat sa kaluluwa sa mga huling araw na ito mula sa pagkaalipin ng kasalanan. Sa pamamagitan ng pananampalataya at panalangin, sa pamamagitan ng pagkakilala kay Cristo, dapat niyang ganapin ang kaniyang sariling kaligtasan.

Ang Espiritu Santo ay kumikilala sa katotohanan at pumapatnubay sa atin tungo sa buong katotohanan. Ibinigay ng Diyos ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumasampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan. Si Cristo ang Tagapagligtas ng makasalanan. Ang kamatayan ni Cristo ay tumubos sa makasalanan. Ito ang ating tanging pag-asa. Kung ganap nating isusuko ang sarili, at isasagawa

ang mga birtud ni Cristo, makakamit natin ang gantimpala ng buhay na walang hanggan.

'Ang sumasampalataya sa Anak ay nasa kaniya rin ang Ama.' Ang sinumang patuloy na sumasampalataya sa Ama at sa Anak ay taglay din ang Espiritu. Ang Espiritu Santo ang kaniyang Mang-aaliw, at hindi siya kailanman lumilihis sa katotohanan. Bible Training School, Marso 1, 1906.

Bukod pa sa karagdagang liwanag hinggil sa gawain at ugnayan ng makalangit na tatlong Persona, ang pagkakakilanlan ng makalangit na tatlong Persona sa nasabing sipi ay nagpapatotoo na ang apat na kabanatang ito ay dapat ihanay sa mensaheng ngayo'y pinawawalang-selyo ng Leon ng lipi ni Juda.

Ang patotoong nasa salaysay tungkol sa mga alagad sa Emaus ay tumitindig bilang tatlong patotoo na nagsasaad na ang kabiguan at mga panahon ng paghihintay na sumunod sa krus ay kumakatawan sa kabiguan at panahon ng paghihintay na sumusunod sa unang kabiguan. Mayroon pang isang patotoo na nagpapatibay na ang kasaysayang kinakatawan sa apat na kabanata ni Juan ay kumakatawan sa mga kalagayan ng unang kabiguan.

Ang huling talata ng salaysay ng paglikha, na siyang unang katotohanang binanggit sa Salita ng Diyos, ay nagtatapos sa tatlong salita, at bawat isa sa mga salitang iyon ay nagsisimula sa isa sa tatlong titik na bumubuo sa salitang truth, at ginagawa nila ito sa wastong pagkakasunod-sunod. Nagsisimula ang salaysay ng paglikha sa Genesis sa mga salitang "In the beginning" at nagtatapos ito sa tatlong salitang "God created and made."

Ang unang titik ng tatlong salitang iyon, kapag pinagsama, ay bumubuo sa salitang "truth." Nagsisimula ang salaysay ng paglalang sa "pasimula" at nagtatapos sa salitang sinasagisag ng mga titik na kumakatawan sa Alfa at Omega. Gayundin, sa panimulang talata ng huling aklat ng Biblia, dalawang ulit na kinilala si Jesus bilang ang Alfa at Omega, ang pasimula at ang wakas, ang una at ang huli. Ang tatlong titik na iyon na kumakatawan sa Alfa at Omega ay nagbibigay pa ng isa pang saksi na ang sipi sa Juan ay dapat pag-isahin sa linyang propetiko sa pasimula ng Genesis at sa linyang propetiko sa pasimula ng Pahayag. Ang patotoong iyon ay nakikilala sa loob ng paglalarawan ng gawain ng Mang-aaliw. Ang gawain ng Mang-aaliw ay ang tatlong-hakbang na gawain na kinakatawan ng gayunding tatlong titik na Hebreo. Ang lagda ng Alfa at Omega ang nagbibigay-daan upang mailagay natin ang apat na kabanatang ito sa konteksto ng mensahe ng Pahayag ni Jesu-Cristo na inaalisan ng selyo bago magsara ang probasyon.

Ang pitong kulog ay kumakatawan sa apat na tiyak na mga panandang-daan (mga punto sa panahon) at tatlong tiyak na mga yugto ng panahon na nagsisimula sa panandang-daan ng pagbaba ng isang anghel na magbibigay-liwanag sa lupa sa pamamagitan ng Kanyang kaluwalhatian. Ang panandang-daan na iyon ay isang punto sa panahon. Ang ikalawang panandang-daan (punto sa panahon) ay ang unang pagkabigo, na nagpapasimula sa yugto ng panahon ng pag-antala. Ang panahon ng pag-antala ay humahantong sa ikatlong panandang-daan (punto sa panahon) kung saan nabubuksan ang selyo sa isang katotohanan at iyon ay nagbubunga ng isang kilusan. Ang kilusang iyon ay nagwawakas sa ikaapat na panandang-daan (punto sa panahon) na kinakatawan bilang paghuhukom. Ang apat na panandang-daan na iyon at ang tatlong yugto ng panahon ay bawat isa'y

kumakatawan sa isang kulog, na bumubuo sa pitong kulog. Kumakatawan din ang mga ito sa isang kumbinasyong apat-tatlo.

Sa mga naunang artikulo ay natukoy natin na ang pagkaunawa ng mga pionero hinggil sa pitong iglesia, pitong tatak, at pitong trumpeta ay kumikilala sa isang 'apat-tatlong kombinasyon.' Ang unang apat na iglesia, unang apat na tatak, at unang apat na trumpeta ay naiiba sa huling tatlong iglesia, huling tatlong tatak, at huling tatlong trumpeta. Ang pitong kulog ay kumakatawan sa apat na panandang-daan, ngunit sa loob ng apat na panandang-daan na iyon ay may tatlong yugto ng panahon. Ang banal na kombinasyon ng 'apat at tatlo' ay, sa aklat ng Apocalipsis, itinatag sa tatlong saksi (mga iglesia, mga tatak, at mga trumpeta); at ang mga saksi na iyon ay nagpapatotoo sa bisa ng kombinasyong 'apat at tatlo' ng pitong kulog ng aklat ng Apocalipsis.

Gayunman, nakapaloob sa linya ng kasaysayang kinakatawan ng pitong kulog ang isa pang nakatagong at natatanging linya ng propesiya na nagtataglay ng tatlong pananda na naiiba sa simbolong inilarawan bilang pitong kulog. Kaya, kapag isinasaalang-alang natin ang ugnayang propetiko ng pitong kulog sa nakatagong kasaysayang ngayo'y inaalisan ng selyo, nasusumpungan natin na ang pitong kulog ay naglalahad ng apat na pananda (mga punto sa panahon) at ang nakatagong kasaysayan ay naglalahad ng tatlong pananda (mga punto sa panahon). Gaya ng mga iglesia, mga selyo, mga trompeta, at mga kulog, ang nakatagong kasaysayan ay kumakatawan sa tatlong pananda na nakaugnay sa apat na pananda ng pitong kulog. Taglay din ng nakatagong kasaysayan ang isang kombinasyong tatlo-apat.

Sa lingid na kasaysayang nakapaloob sa pitong kulog, may tatlong natatanging panandang-daan na bawat isa ay isang 'takdang sandali,' at ang una at huli sa tatlong panandang-daang iyon ay kumakatawan sa isang 'disappointment.' May isang natatanging 'yugto ng panahon' sa pagitan ng una at ikalawang panandang-daan at isang natatanging 'yugto ng panahon' sa pagitan ng ikalawa at ikatlong takdang sandali. Ang salitang 'disappointment' ay umusbong mula sa konsepto ng isang napalampas na tipanan at sa kahulugan nito ay binibigyang-diin ang isang takdang sandali. Ang hatinggabi ay isa ring tiyak na oras. Ang lingid na kasaysayan ay inilarawan ng tatlong takdang sandali na pinaghiwalay ng dalawang yugto ng panahon; ang panahon ng pag-antala at ang kilusang ikapitong buwan.

Ang unang palatandaan ng nakatagong kasaysayan ay tumutukoy sa isang pagkabigo at ang huling palatandaan ay tumutukoy din sa isang pagkabigo. Samakatuwid, mula sa unang pagkabigo hanggang sa huling pagkabigo ay may isang nakatagong linya ng propesiya na nagtataglay ng gayunding tatlong hakbang tulad ng sa lahat ng mga linya ng reporma. Taglay din nito ang lagda ng Alfa at Omega, sapagkat ang tatlong titik na bumubuo sa "katotohanan" ay tumutugma sa tatlong palatandaan na nagsisimula at nagwawakas sa isang pagkabigo. Ang nakatagong kasaysayang iyon sa loob ng pitong kulog ay ang katotohanang kasalukuyang inaalisan ng tatak ng Leon mula sa lipi ni Juda.

Ang siping sinusuri natin sa Ebanghelyo ni Juan ay ipinakilala sa naunang kabanata sa pamamagitan ng Huling Hapunan, na binibigyang-diin na ang mensahe ng apat na kabanatang ito ay dapat kainin. Ang apat na kabanatang iyon ay nagwawakas sa paglakad patungo sa Getsemani.

Naganap ang salaysay sa pagdaloy mula sa pagkain hanggang sa pagsisimula ng krisis ng krus. Sa propetikong pananaw, ang pagkakalatag ng apat na kabanata ay nagtatakda ng huling mensaheng dapat kainin bago ang paghuhukom. Ang mensaheng nagdudulot sa pagwawakas ng paghuhukom ay ang mensaheng inalis ng selyo sa Aklat ng Pahayag, bago mismo magwakas ang paghuhukom.

Ang mga alagad at si Jesus ay nasa puntong iyon sa propetikong kasaysayan kung saan ipinabatid sa kanila ang panahon ng pagluwat. Sa kasaysayang Millerite, inalis ng Panginoon ang Kanyang kamay upang magbunga ng pagkaunawa sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, ngunit ang pagkaunawang nagbunga sa mensahe ni Samuel Snow ay nagpabatid din sa mga Millerite na sila ay nasa panahon ng pagluwat ng sampung dalaga. Kakakain lamang ng mga alagad ng Huling Hapunan, at samantalang kanilang pinagninilayan ang mensahe, ipinaliwanag ni Cristo ang panahon ng pagluwat sa apat na kabanata ni Juan.

Ang pagkaunawa ni Samuel Snow ay maaaring idokumento bilang isang serye ng mga artikulo, na nagpaunlad sa pangwakas na pagkaunawang kinakatawan ng mensaheng “Sigaw sa Hatinggabi.” Habang umuunlad ang kanyang mensahe, inilahad din niya ito sa isang serye ng mga camp meeting. Ang serye ng mga artikulong naglatag ng landas tungo sa mga camp meeting ay sa huli ay nagdala sa kanya sa camp meeting sa Exeter, na tumagal ng anim na araw. Sa diwang propetiko, ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay progresibong nalilintang sa paglipas ng panahon. Ang apat na kabanata sa Juan ay nagaganap sa kasaysayang propetiko kung saan ang mensahe ay inuunlad.

Sa apat na kabanata ni Juan, matatagpuan natin ang gawain ng Espiritu Santo na inilalarawan bilang tatlong hakbang: pagpapatunay tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa paghatol. Ang tatlong hakbang na ito ay siya ring tatlong palatandaan sa landas ng nakalingid na kasaysayan na nakapaloob sa pitong kulog.

Gayon man, sinasabi ko sa inyo ang katotohanan: makabubuti sa inyo na ako’y umalis; sapagkat kung hindi ako umalis, hindi paririto sa inyo ang Mang-aaliw; ngunit kung ako’y umalis, susuguin ko Siya sa inyo. At kapag dumating Siya, susumbatan Niya ang sanlibutan tungkol sa kasalanan, at sa katuwiran, at sa kahatulan: Tungkol sa kasalanan, sapagkat hindi sila sumasampalataya sa akin; Tungkol sa katuwiran, sapagkat ako’y paroroon sa aking Ama, at hindi na ninyo ako makikita; Tungkol sa kahatulan, sapagkat ang prinsipeng sanlibutang ito ay nahatulan na. Marami pa akong sasabihin sa inyo, ngunit ngayon ay hindi pa ninyo kayang tanggapin. Gayunman, pagdating Niya, ang Espiritu ng katotohanan, papatnubayan Niya kayo sa buong katotohanan: sapagkat hindi Siya magsasalita sa ganang sarili; kundi anuman ang Kanyang marinig, iyon ang Kanyang sasalitain; at ipahahayag Niya sa inyo ang mga bagay na darating. Luluwalhatiin Niya ako: sapagkat tatanggap Siya mula sa akin, at ipahahayag Niya iyon sa inyo. Juan 16:7-14.

Sa kasaysayang Millerite, hindi nagbalik si Jesus upang wakasan ang panahon ng paghihintay sa Sigaw sa Hatinggabi. Inalis Niya ang Kanyang kamay, at ibinuhos o isinugo ang Banal na Espiritu. Ang Banal na Espiritu, na inilalarawan bilang ang Mang-aaliw, ay dumating upang pawiin ang pagkadismaya. Siya ay naparito upang magkaloob ng kaaliwan sa mga hinirang na nagulumihanan dahil sa pagkadismaya na dulot ng nabigong hula.

Nauna na nating binigyang-diin na ang apostol Juan, si Ezekiel, at si Jeremiah ay pawang inilarawang kumakain ng maliit na aklat na matamis na parang pulot sa bibig. May sadyang pagkakaiba sa pagitan ng tatlong propetang ito na madalas na hindi napapansin.

Si Ezekiel ay ginagamit upang ilarawan ang mga kumain ng maliit na aklat at binigyan ng mensaheng dadalhin sa tumalikod na iglesia ng Diyos. Ipinakikita sa pamamagitan ni Ezekiel na ang aklat na kinain ay tumutukoy sa gawaing pagkatapos ay dapat na isakatuparan. Kinakatawan niya ang mensaheng ibinigay sa dating hinirang na bayan ng Diyos. Ang kaniyang mensahe ang nagbubuklod sa dating hinirang na bayan bilang mga bungkos na nakatakdang para sa apoy. Sa apat na kabanata ni Juan, tinutukoy ni Jesus ang layunin ng gawain ni Ezekiel.

Alalahanin ninyo ang salitang aking sinabi sa inyo: Hindi dakila ang alipin kaysa sa kaniyang panginoon. Kung ako’y kanilang inusig, kayo rin ay uusigin nila; kung kanilang iningatan ang aking salita, iingatan din nila ang sa inyo. Ngunit ang lahat ng mga bagay na ito ay gagawin nila sa inyo dahil sa aking pangalan, sapagkat hindi nila nakikilala ang nagsugo sa akin. Kung hindi sana ako naparito at nagsalita sa kanila, wala sana silang kasalanan; ngunit ngayo’y wala na silang anumang madahilan sa kanilang kasalanan. Ang napopoot sa akin ay napopoot din sa aking Ama. Kung hindi ko sana ginawa sa gitna nila ang mga gawang hindi ginawa ninuman, wala sana silang kasalanan; ngunit ngayo’y nakita nila at kinapootan nila kapuwa ako at ang aking Ama. Ngunit ito’y nangyayari, upang matupad ang salitang nasusulat sa kanilang kautusan, “Ako’y kanilang kinapootan nang walang sanhi.” Ngunit pagdating ng Mang-aaliw, na aking susuguin sa inyo mula sa Ama, ang Espiritu ng katotohanan, na nagbubuhay sa Ama, siya ang magpapatotoo tungkol sa akin. Juan 15:20-26.

Ang gawain ni Ezekiel, na nagsimula nang kinain niya ang aklat, ay kumakatawan sa pagpapahayag ng isang mensaheng itatakwil; ngunit ang pagtakwil na iyon ay katibayan na kinamumuhian nila ang Diyos at ganap nang napuno ang kanilang saro ng panahon ng probasyon.

At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, sinusugo kita sa mga anak ni Israel, sa isang bansang mapaghimsik na naghimsik laban sa akin: sila at ang kanilang mga ama ay sumalangsang laban sa akin, hanggang sa araw na ito. Sapagkat sila’y mga anak na mapagwalang-hiya at matitigas ang puso. Akin ngang sinusugo ka sa kanila; at sasabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos. At sila, makinig man sila o tumanggi man sila, (sapagkat sila’y sambahayan na mapaghimsik,) gayon ma’y malalaman nila na nagkaroon ng isang propeta sa gitna nila. Ezekiel 2:3-5.

Ang gawain ni Ezekiel ay bilang patotoo laban sa dating bayang nasa tipan, gaya rin ng ginawa ni Cristo sa mga Judiong mapagtalo; kaya’t ang mensahe ni Ezekiel ang siyang huling mensaheng babala na nagbibigkis sa dating bayang nasa tipan bilang mga damo sa isang bigkis, na nakatakda sa apoy ng paglilipol.

Pagkatapos ay nakita ko ang ikatlong anghel. Sinabi ng aking kasamang anghel, ‘Kahindik-hindik ang kaniyang gawain. Kakilakilabot ang kaniyang misyon. Siya ang anghel na pipili ng trigo mula sa mga panirang-damo, at tatatakan, o tatalian, ang trigo para sa makalangit na kamalig. Ang mga bagay na ito ay dapat sumaklaw sa buong pag-iisip, sa buong pansin.’ Early Writings, 118.

Ang gawaing kinakatawan ng pagkain ng munting aklat ay nagsisimula kapag ang makapangyarihang anghel ay bumababa na may munting aklat sa kanyang kamay. Sa kasaysayan ng unang anghel, naganap ito noong Agosto 11, 1840, at sa kasaysayan ng ikatlong anghel, naganap ito noong Setyembre 11, 2001. Ang kapwa petsang iyon ay kumakatawan sa mga katuparan ng mga propesiyang kaugnay ng alinman sa Islam ng ikalawang kapahamakan o ng Islam ng ikatlong kapahamakan, ayon sa pagkakasunod. Iyan ang dahilan kung bakit si Isaias, sa kabanata dalawampu't dalawa, sa paglalarawan ng krisis sa lambak ng pangitain para sa mga taga-Filadelfia at mga taga-Laodicea, ay kinikilala na ang mga taga-Laodicea—na siyang bayang hinirang ng Protestantismo noong 1840—at ang mga Adventista—na siyang bayang hinirang noong 2001—ay "binigkis ng mga mamamana." Ang mga mamamana sa propesiya ng Bibliya ay ang Islam, at nang matupad ang pangitain tungkol sa Islam noong 1840 at noong 2001, ang dating bayang hinirang ay tinanggihan ang propesiya tungkol sa Islam na inilahad ng mga kinakatawan ni Ezekiel. At doon at noo'y binigkis sila bilang mga masamang damo. Ang gawain ni Ezekiel ay alisin ang "balabal" na tumatakip sa "kanilang kasalanan," na inilalarawan ni Jesus bilang pagkapoot sa Diyos.

Ang pasanin ng libis ng pangitain. Ano ang nangyari sa iyo ngayon, na ikaw ay lubos na umaakyat sa mga bubungan? Ikaw na punô ng kaguluhan, lungsod na magulo, lungsod ng kagalakan: ang iyong mga napatay ay hindi pinatay sa tabak, ni nangabuwal sa pagbabaka. Lahat ng iyong mga pinuno ay nagsitakas na magkakasama; sila'y pinagapos ng mga mamamana: lahat ng nasusumpungan sa iyo ay magkakasamang ginapos, yaong nagsitakas mula sa malayo. Isaias 22:1-3.

At ang Diyos ay sumasa sa batang lalaki [Ishmael]; at siya'y lumaki, at tumahan sa ilang, at naging mamamana. Genesis 21:20.

Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit ang tumutupad sa kautusan ay mapalad. Kawikaan 29:18.

Si Jeremias ay kumakatawan sa mga kumain ng aklat nang bumaba ang makapangyarihang anghel upang pagliwanagin ang lupa sa pamamagitan ng kanyang kaluwalhatian, ngunit nakaranas ng pagkadismaya dahil sa nabigong paghuhula noong 1843. Pinagninilayan ni Jeremias, sa paraang propetiko, kung nagsinungaling ang Diyos. Ang pagtukoy na iyon ay nag-uugnay kay Jeremias sa Habakuk 2.

Ako'y tatayo sa aking bantayan, at maninindigan ako sa moog; at magbabantay upang makita ko kung ano ang kaniyang sasabihin sa akin, at kung ano ang aking isasagot kapag ako'y sinaway. At sinagot ako ng Panginoon at sinabi, Isulat mo ang pangitain, at gawin mong maliwanag sa mga tapyas, upang tumakbo ang bumabasa nito. Sapagkat ang pangitain ay ukol pa sa takdang panahon; sa wakas ito'y magsasalita at hindi magsisinungaling: bagaman nagluluwat, hintayin mo ito; sapagkat tiyak na darating, hindi magluluwat. Narito, ang kaniyang kaluluwa na nakapalalo ay hindi matuwid sa kaniya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng kaniyang pananampalataya. Habakuk 2:1-4.

Si Juan ay ginamit bilang sagisag ng mga nakaranas ng katamisan at ng mapait na pagkadismaya, na kumakatawan sa buong kasaysayan mula Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844.

At naparoon ako sa anghel, at sinabi ko sa kaniya, Ibigay mo sa akin ang munting aklat. At sinabi niya sa akin, Kunin mo ito, at kainin mo; at papaitin nito ang iyong tiyan, ngunit sa iyong bibig ay magiging matamis na gaya ng pulot. At kinuha ko ang munting aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko ito; at sa aking bibig ay matamis na gaya ng pulot; at pagkakain ko nito, ang aking tiyan ay naging mapait. Apocalipsis 10:9, 10.

Kinakatawan ni Ezekiel ang gawaing paglalahad ng propetikong mensahe na nagbibigkis sa dating piniling bayan, na sinimulan nang bumaba ang anghel noong Agosto 11, 1840 at Setyembre 11, 2001.

Ngunit ikaw, anak ng tao, pakinggan mo ang sinasabi ko sa iyo; huwag kang maging mapaghimagsik tulad ng yaong mapaghimagsik na sambahayan; ibuka mo ang iyong bibig, at kainin mo ang ibinibigay ko sa iyo. At nang tumingin ako, narito, isang kamay ang isinugo sa akin; at, narito, taglay nito ang isang balumbon ng aklat; at iniunat niya iyon sa harap ko; at nakasulat iyon sa loob at sa labas; at nakasulat doon ang mga panaghoy, pagdadalamhati, at kapahamakan. Bukod dito, sinabi niya sa akin, Anak ng tao, kainin mo ang masumpungan mo; kainin mo ang balumbong ito, at pumaroon ka at magsalita sa sambahayan ng Israel. Kaya't ibinuka ko ang aking bibig, at pinakain niya ako ng balumbong iyon. At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, pakanin mo ang iyong tiyan, at busugin mo ang iyong mga laman-loob ng balumbong ito na ibinibigay ko sa iyo. Kaya't kinain ko iyon; at sa aking bibig ay parang pulot sa tamis. Ezekiel 2:8-3:3.

Si Jeremias ay kumakatawan sa kasaysayan mula ika-11 ng Agosto, 1840 hanggang sa mismong bago ang Sigaw sa Hatinggabi.

Nasumpungan ang iyong mga salita, at aking kinain ang mga yaon; at ang iyong salita ay naging kagalakan at kasayahan ng aking puso; sapagka't sa iyong pangalan ako'y tinatawag, O Panginoon, Diyos ng mga hukbo. Hindi ako umupo sa kapulungan ng mga manunuya, ni nagalak; ako'y umupong nag-iisa dahil sa iyong kamay; sapagka't pinuspos mo ako ng poot. Bakit ang aking kirot ay walang patid, at ang aking sugat ay walang lunas, na tumatangging mapagaling? Magiging lubos ka bang parang sinungaling sa akin, at gaya ng mga tubig na nagkukulang? Kaya't ganito ang sabi ng Panginoon, Kung ikaw ay manumbalik, muli kitang ibabalik, at ikaw ay tatayo sa harap ko; at kung iyong ihiwalay ang mahalaga sa hamak, ikaw ay magiging parang aking bibig; magsibalik sila sa iyo, ngunit huwag kang magsibalik sa kanila. At gagawin kita, para sa bayang ito, isang nakukutang pader na tanso; at sila'y makikipaglaban laban sa iyo, ngunit hindi sila magtatagumpay laban sa iyo; sapagka't ako'y sumasaiyo upang iligtas ka at upang iadya ka, sabi ng Panginoon. At ililigtas kita mula sa kamay ng masama, at tutubusin kita mula sa kamay ng mabagsik. Jeremias 15:16-21.

Si Jeremias ay kumakatawan sa ating kasalukuyang kasaysayan at mensahe. Ang kasalukuyang mensahe ay ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi na unti-unting umuunlad sa puntong ang bayan ng Diyos, na kinakatawan ni Jeremias, ay "napuno" ng "poot," inaakalang ang kanilang "kirot" ay magiging "walang hanggan" at na ang kanilang "sugat" ay "hindi magagamot," isang sugat na

kailanman ay hindi pagagalangin. Sila ay humiwalay na mula sa "kapulungan ng mga manunuya." Hindi na sila "nagagalak" gaya noong una nilang kinain ang aklat at iyon ay naging "kagalakan ng" kanilang "puso."

Datapuwa't may payo para sa mga nasa gayong kalagayan. "Kung ikaw ay manunumbalik" at gayon din, "kung iyong ilalabas ang mahalaga mula sa hamak," kung magkagayo'y ang Diyos ay manunumbalik sa kanila. Sa wikang Hebreo, ang "ibabalik kitang muli" sa nasabing talata ay nangangahulugang ang Diyos ay manunumbalik sa kanila, kung sila'y manunumbalik sa Kanya.

Kaya't magpasakop kayo sa Diyos. Labanan ninyo ang diyablo, at siya'y tatakas mula sa inyo. Lumapit kayo sa Diyos, at siya'y lalapit sa inyo. Linisin ninyo ang inyong mga kamay, kayong mga makasalanan; at dalisayin ninyo ang inyong mga puso, kayong mga nagdadalawang-isip. Magdalamatia kayo, magluksa, at tumangis; mapalitan ang inyong pagtawa ng pagluluksa, at ang inyong kagalakan ng kapanglawan. Magpakumbaba kayo sa harap ng Panginoon, at itataas niya kayo. Santiago 4:7-10.

Kung sila'y lalapit sa Diyos, Siya'y lalapit sa kanila. Kung gagawin nila ang mga bagay na ito, sila'y "tatayo sa harap" ng Panginoon at sila'y magiging "bibig" ng Diyos. Higit pa rito, tinuturuan Niya si Jeremias (tayo) na gagawin Niya ang Kaniyang bayan na isang "pinagtibay na pader na tanso" para sa "masama" at pagkaraan nito ang "kakilakilabot" ay magpapasimula ng digmaan laban sa mga kinakatawan ni Jeremias. Ang "masama" ay ang paglalarawan ni Daniel sa mga mangmang na dalaga ni Mateo. Ang "kakilakilabot" ay kumakatawan sa tatluhang unyon ng makabagong Babilonya sa panahon ng krisis sa batas ng Linggo.

Ang mga patotoo ng tatlong propeta ay pawang tumatalakay sa iisang kasaysayan, subalit bawat isa ay tumatalakay sa isa sa tatlong magkakaibang aspekto ng gayunding kasaysayan. Kinakatawan ni Jeremias ang mga nakaranas pa lamang ng unang pagkabigo, subalit hindi pa nararating ang panandang-daan ng Sigaw sa Hatinggabi. Nasa ganitong kalagayan tayo mula pa noong Hulyo 18, 2020. Ang tanong ay kung tayo ay babalik. Kung gagawin natin iyon, "magsasalita" tayo para sa Panginoon sa mismong panahong "magsasalita" ang Estados Unidos na gaya ng dragon.

Ang kasaysayang inilalarawan ni Jeremias ay ang ating kasalukuyang kasaysayan, at ito ang kasaysayang kinakatawan ng tatlong nakatagong palatandaan sa landas sa loob ng pitong kulog. Ito rin ang kasaysayan kung saan ang sipi sa Juan ay itinakda nang propetiko, sapagkat ang diin ng apat na kabanata sa Juan ay ang gawain ng Espiritu Santo sa pag-alih kay Jeremias na nagtatanong kung siya ba'y naniwala sa isang kasinungalingan, at kung ang mensaheng natikman niyang napakatamis ay sa katunayan ay mga tubig na bumibigo.

Samakatuwid, si Jeremias ay kumakatawan sa kasaysayan mula Setyembre 11, 2001 hanggang Hulyo 18, 2020, nang nagsimula ang panahon ng pag-antala, na kinakatawan ng tatlo at kalahating simbolikong araw pagkaraan. Kapag sinasabi kong "simboliko," hindi ako tumutukoy sa pagtatakda ng panahon. Ang sinasabi ko ay na noong Hulyo 18, 2020 naganap na ang dalawang saksi, ang Bibliya at ang Espiritu ng Propesiya, ay pinaslang at ang kanilang mga bangkay ay iniwan sa lansangan sa loob ng tatlo at kalahating araw sa Apocalipsis labing-isa.

At ibibigay ko ang kapangyarihan sa aking dalawang saksi, at sila'y magpopropesiya sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw, na nakadamit ng kayong-sako. Sila ang dalawang punong olibo, at ang dalawang kandelero na nakatayo sa harap ng Diyos ng lupa. At kung may sinumang magnanais manakit sa kanila, apoy ang lalabas mula sa kanilang bibig at tutupukin ang kanilang mga kaaway; at kung may sinumang magnanais manakit sa kanila, sa gayong paraan siya dapat patayin. Ang mga ito'y may kapangyarihang isara ang langit, upang huwag umulan sa mga araw ng kanilang propesiya; at may kapangyarihan sila sa mga tubig upang gawing dugo ang mga iyon, at salutin ang lupa ng lahat ng salot, sa tuwing kanilang ibigin. At kapag natapos na nila ang kanilang patotoo, ang hayop na umaahon mula sa kalaliman ay makikipagdigma laban sa kanila, at magtatagumpay sa kanila, at papatayin sila. At ang kanilang mga bangkay ay nakahandusay sa lansangan ng dakilang lungsod, na sa espiritu'y tinatawag na Sodoma at Egipto, na doo'y ipinako rin sa krus ang ating Panginoon. At ang mula sa mga bayan at mga angkan at mga wika at mga bansa ay makakakita sa kanilang mga bangkay sa loob ng tatlong araw at kalahati, at hindi papahintulutang mailibing ang kanilang mga bangkay. At ang mga nananahan sa lupa ay magagalak dahil sa kanila, at magdiriwang, at magpapadalahan ng mga kaloob sa isa't isa; sapagkat ang dalawang propetang ito ay nagpahirap sa mga nananahan sa lupa. Apocalipsis 11:3-10.

Ang patotoong inilalahad ng kalagayan ni Jeremias ay matatagpuan pagkatapos ng pagkadismaya, ngunit bago ang Sigaw sa Hatinggabi. Kinailangang magbalik si Jeremias bago siya maging tinig ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ito ang ating kalagayan ngayon. Ito rin ang makasaysayang konteksto ng apat na kabanata sa Juan na ating isinasaalang-alang, at ito rin ang kasaysayang kinakatawan ng nakatagong kasaysayan sa loob ng pitong kulog.

Kung isasaalang-alang natin ang liwanag na kaugnay ng “Mang-aaliw” sa apat na kabanatang patotoo ni Juan, nasusumpungan natin ang masaganang katibayan upang kilalanin na ang salaysay ay hinggil sa Hulyo 18, 2020, sa pagkadismaya at panahon ng paghihintay, sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi na naalisan ng selyo, at sa darating na paghatol ng batas ng Linggo. Ang mga kabanata ay bumubuo batay sa propetikong balangkas ng nakatagong kasaysayan.

Kung tayo'y magiging gaya ng bibig ng Diyos sa nalalapit na krisis, ang ating gawain ngayon ay “ihiwalay ang mahalaga mula sa hamak,” o, gaya ng itinukoy ni Santiago sa gayunding gawain: “Linisin ang inyong mga kamay, kayong makasalanan; at dalisayin ninyo ang inyong mga puso, kayong dalawa ang pag-iisip. Magsipagpighati, at magluksa, at tumangis: ang inyong pagtawa ay maging pagluluksa, at ang inyong kagalakan ay maging kalumbayan. Magpakumbaba kayo sa paningin ng Panginoon, at kayo'y itataas niya” bilang isang watawat sa lubhang nalalapit na hinaharap.

At siya'y magtitindig ng watawat sa mga bansa, at pipisanin ang mga itinapon ng Israel, at titipunin ang mga nangalat ng Juda mula sa apat na sulok ng lupa. Isaias 11:12.

Ipagwawakas natin ang ating pagsasaalang-alang sa apat na kabanatang ito sa susunod na artikulo.